

Eriks blogg

När jag tillsammans med Kjell C. för några månader sedan åtog mig att lägga banorna till veteran-OL vecka 44, hade jag inte den minsta tanke på att min hustrus sex första siffror i personnumret är 581101. Banorna kunde jag ju fixa med hjälp av lite orange-gul markeringssnitsel och några raska kontrollutsättare, men på tävlingsdagen befann Lena och jag oss på hemlig ort. Lite illvilligt, kanske, med tanke på de deltagare, som bommade, stämplade fel eller fastnade i något litet grönområde och som ville lasta banläggarna för dessa fadäser. Men, nog om detta, i stället några upplevda ögonblicksbilder:

- En tisdagskväll i maj står jag vid en stig, där deltagarna i OL-skolans grupp Y (Y = yngsta) passerar. Femåringarna Alva, Sixten och Tyra kommer springande, glatt viftande med varsin karta. De har lämnat sin följeslagare (mormor Lisbeth) bakom sig. *"Stopp, stopp! Vart är ni på väg?"* Tre kartor visas upp framför mig. Tre pekfinger visar på kartan: *"Hit!"* *"Kan ni visa, var ni är nu?"* Samma tre fingrar visar: *"Här!"* *"Och hur ska ni veta, att ni hittar rätt kontroll?"* *"Vi tittar på siffran!"* Lätt som en plätt, alltså, och full koll för dessa OL-skoleveteraner, som deltagit sedan de var tre år.

- En tisdagskväll i slutet av augusti har OL-skolan linjeorientering, där deltagarna ska markera med ett tunt blyertsstreck tvärs över banlinjen på kartan var de olika passeringskontrollerna är placerade – vid stigkorset, stenen, punkthöjden, branten eller den lilla sankmarken. De blivande nioåringarna Theodor och Wilmer kommer i mål och visar upp sina markeringar. Klockrent !! Markeringarna sitter perfekt. *"Hur kunde ni göra det här så väldigt bra?"* *"Vi läste kartan, så klart!"*

- Sista mörka fredagskvällen i oktober. Dags för den sedan 1946 årligen säsongsavslutande nattorienteringen "Ärtsoppsloppet". Denna gång är banorna lagda i skogarna, där jag lekt som barn och tränat som junior. Det borde jag väl klara galant?! Första sitter perfekt. På väg till andra kommer jag ifatt Jonny och Zeb och möter Ingemar, som just stämplat. Reflexen vid tredje syns på långt håll. På väg ut från tredje får jag häng på löpstarke 40-åringen Johan, vilket passar bra, eftersom det är långsträcka till nästa. Först stig ned till skogsvägen och därefter stig en bit till från vägslutet. På vägen stannar plötsligt Johan, villrådig. Jag tittar till på kartan. Ve och fasa, vi har sprungit förbi (rundat) fyran, som sitter strax efter trean, men före långsträckan. Vänd om! Tillbaka! Efter stämplingen rusar jag närmast i blindo längs strecket (kompassriktningen, alltså) rakt ut i ett kärr, som till råga på allt annat elände är grönmålat (ser jag senare). Tätt, snårigt och mörkt – det bidrar till en icke imponerande sluttid.

Jag slår Ingemar med en knapp minut men besegras av OL-skoleadepthen Zeb, 14 år, med en kvart.

Vad kan man lära sig av dessa ögonblicksbilder?

Jo, att hålla sig till de tre grundregler, som vi försöker inpränta i OL-skolan:

- Passa kartan!
- Läs kartan först, spring sedan!
- Kolla alltid kodsiffran!

OL-skolans barn i bilderna ovan höll sig till dessa, medan deras ledare (=jag) inte klarade av att följa regel nr två.

Hur var det på veteran tävlingen i Hälleforsnäs senast? Av kommentarerna på Veteransidan och sträcktiderna drar jag slutsatsen, att en del sprang/gick först och läste kartan sedan, och att ganska många inte läste kodsiffran. Annars hade man nog upptäckt, dels att kontrollerna 40 och 45 inte var några punkthöjder utan en sankmark (40) och en sten (45), dels att dessa två kontroller inte alls var de sista, utan att de senare hette 50 (sankmark) resp. 100 (punkthöjd). Jag tror också, att den andra regeln kunnat hjälpa en

och annan att undvika både heltäckande grönt och grönt raster och att hitta fina löpvänliga stråk.

Nu, kära vänner, tar jag mig an ett mail till Gun S., där jag tänker beskriva en löpvänlig och säker väg till D-banans femma (kodsiffra 49).

Men, gömstället då, undrar Du kanske.

Fäbodstugan Greta, som ingår i Fryksås Hotell och Gestgifveri. Fint hundvänligt boende med tillhörande frukostbuffé och trerättersmiddag, där renytterfilén var synnerligen superb.

Slutar jag på samma sätt som den gamle mästerspionen i nå'n Bondfilm:

From Russia with love !

Erik